

Paul Ricoeur (1913-2005)

S Ricoeurem odchází opět jeden z velikánů filosofie 20. století. První světovou válku prožil jako malé dítě, v druhé se stal německým válečným zajatcem. Už před válkou a ještě po válce aktivně pracoval ve Světové federaci křesťanského studentstva; pocházel z menšinového protestantského prostředí, ale byl vždy ekumenicky velmi otevřený (měl např. velmi blízký vztah ke Gabrielu Marcelovi). Stejně otevřený a porozumivý byl i jeho vztah k teologům a teologii. Po smrti Jasperse a Heideggera byl kdysi Patočkou považován za evropskou "jedničku", ale vůbec největšího ohlasu dosáhl ve Spojených státech, kam po studentských bouřích ve Francii na konci 60. let přesunul podstatnou část svého pedagogického působení. Z jeho rozsáhlého díla máme v češtině zatím jen malou část; není to zrovna snadná četba. Zdá se však, že nejen u nás bude muset být jeho velikost teprve odkrývána. K naší zemi měl silný osobní vztah, velmi se zejména po své návštěvě Prahy (1980) zasloužil hned v počátečních dobách Charty 77 o významnou pomoc francouzských filosofů našemu filosofickému disentu (v Asociaci Jana Husa, po anglickém vzoru). V nových podmínkách znovu přijel několikrát do Československa a do České republiky (byl mu také udělen čestný doktorát University Karlovy), naposledy na mezinárodní konferenci o hermeneutice, pořádanou naší fakultou. Ztrácíme v něm bez nadsázky opravdového přítele, ale k jeho dílu se budeme vracet.

L v H .